

ומשות כה לא נראהתה (נבראה) בדמותה זו אלא בדמות שראוייה לה. זהו שפטוב (שם) ויזכר ה' אליהם את האדם, בשם מלא, כמו שבארנו, שהוא שלמות הפל מלוא.

למ"דנו, בששי נברא אדם, בשעה שנשלם הփא. ונראה כסא, שפטוב (מלכים-א) שיש מעלות לפסא. ולפיכך נברא האדם בששי, שהוא ראוי לישב על הפסא. ולמ"דנו, כיון שנברא אדם, הפל התפקן, וכל מה שלמעלה ולמטה, והפל נכלל באדם.

שנינו, אמר רבבי יוסי, כתוב (חו"ק אל א) ורמות פניהם פני אדם, הכלל של הפל, והפל כלולים בדמותה הזאת. אמר רבבי יהודה, וחורי כתוב ופנוי אריה אל חיימין לארבעטען, ובפני שור (דף ז"ח ע"ב) מה שמאל לארבעטען, אמר ליה כלל אפי אדם הו, ובזה הוא דיווקנא לאדם, אהזין כל גוונין וכל דיווקני. כמה דתגינן אנפוי אנפוי נשרא, לא דהוא נשרא, אלא דאתחיזי בדיווקנא לאדם, משום דכליל כלל גוונין וכל דיווקני.

אמר רבבי יצחק, בא ראה, כל מי שהוא מחת שלטונו של אדם, נקרא איש, משום שהתקן בגון של אנשים מדרגה אחרת שהיתה לו בראשונה. שלמרנו בסוד עליון בספרא דצניעתא, כשהבראה אדם, ירד בדמות קדושה עליונה, וירדו עמו שמי רוחות ממשני צדדים, חיימין ומשמאלי, הפל של אדם. והרימות של היימין נקראת נשמה קדושה, שפטוב (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. והרימות של השמאלי נקראת נפש חיה, והרימת הולכת ריוורתה מעלה למטה, ולא מתישבת עם האחרת.

ובגין כה לא אהזיזי (נ"א אהברי) hei דיווקנא, אלא בדיווקנא דאתחיזי ליה, אך הוא דכתיב, (בראשית ב) ויזכר יי' אלהים את האדם, בשם מלא. כמה דאיהו שלימותא דכלא, וככלא דכלא.

ח'אנא, בששי נברא אדם, בשעה שנשלם הפסא. ונראה כסא, דכתיב, (מלכים א, ז) שיש מעלות לפסא. ולפיכך נברא האדם בששי, שהוא ראוי לישב על הפסא. ותאנא כיון שנברא אדם אהזין כלל, וכל מה דלעיל ותפא, וכל אתכליל באדם.

תניא אמר רבבי יוסי, כתיב (חו"ק אל א) ורמות פניהם פני אדם, כלל אדום, וכלא דכלא, וכלא כלילן בהאי דיווקנא. אמר רבבי יהודה וקה כתיב (חו"ק אל א) ובפני אריה אל היימין לארבעטען, ובפני שור (דף ז"ח ע"ב) מה שמאל לארבעטען, אמר ליה כלל אפי אדם הו, ובזה הוא דיווקנא לאדם, אהזין כל גוונין וכל דיווקני. כמה דתגינן אנפוי אנפוי נשרא, לא דהוא נשרא, אלא דאתחיזי בדיווקנא לאדם, משום דכליל כלל גוונין וכל דיווקני.

אמר רבבי יצחק, תא חז, כל מאן דאייהו תחوت שולטני לאדם, אהקרוי איש. משום דאתחיזן בגונא לאדם, מדרגא אחרת דהוה ביתה בקדמיתה. בתניא ברזא עלאה בספרא דצניעותא, כד אהברוי אדם, נחת בדיווקנא קדישא עלאה, ונחתו עמיה תרין רוחין, מתרין טריין, מיימנא ומשמאל, כלל לאדם. ורוחא דימינא, אהקרוי נשמה קדישא, דכתיב, (בראשית ב) ויפח באפיו נשמת חיים. ורוחא דشمאל, אהקרוי נפש חיה, וההזה איזיל רוחית מעילא למתא, ולא אתיישבא בהדי אחרא.